

אורות השבת

בטאון הרבנות והמועצה הדתית באר-שבע
וממלכת התורה בעיר האבות ע"י רשת מוסדות "קול יהודה"

עורך: הרב עוזיאל אדרי פרשת השבוע: אחר' - קדושים מסכת אבות פרק א' גליון מס' 711

דבר רב העיר שליט"א

בצדק תשפוט עמיתך

בצדק תשפוט עמיתך (ויקרא יט, טו)
בצדק תשפוט עמיתך: כמשמעו. דבר אחר, הו' דן את חבירך לכף זכות. (רש"י)

חובת האדם לדון את חבירו לכף זכות, אינה רק מידת חסידות, אלא אפשר שהיא בכלל מצוות עשה דאורייתא, וכה הם דברי הגמ' שבועות (א, ז) על הפסוק 'בצדק תשפוט עמיתך' (ויקרא יט, טו): הו' דן את חבירך לכף זכות. ופירש רש"י שם: 'ולא בדין בעלי דינים הכתוב מדבר, אלא ברואה חבירו עושה דבר שאתה יכול להכריעו לצד עבירה ולצד זכות, הכריעו לצד זכות ולא תחשדהו בעבירה', עכ"ל.

ואם יש את נפשך לדעת עד כמה צריך אדם לחפש בזכותו של חבירו, צא ולמד דברי הגמ' (שבת קכז, ב): 'תנו רבנן הדין את חבירו לכף זכות, דנים אותו לזכות'. ועד כמה צריך לדונו לכף זכות, מובא בגמ' שם מעשה, וזה תמציתו: מעשה באדם אחד שירד מגליל והשכיר עצמו כפועל אצל אחד מהדרום. לאחר שלוש שנות עבודה, פנה הפועל לאדונו בערב יום הכיפורים ואמר לו שלם לי את שכרי ואלך לפרנס את בני ביתי. אמר לו, אין לי מעות. ביקש שיתן לו את תמורתם בקרקע או בהמה או מטלטלים שונים כגון פירות או כרים וכסתות וכדומה, והשיב לו, אין לי. חזר הפועל לביתו, בפחי נפש. בתום ימי החג, העמיס האדון את שכרו של הפועל בשלושה חמורים, אחד של מאכל ואחד של משתה ואחד של מיני בגדים והלך לביתו של הפועל. לאחר שאכלו ושתו ושילם לו שכרו, אמר לו, כשאמרתי לך שאין לי מעות ולא מטלטלים לשלם את שכרך, במה חשדתני. אמר לו, לא חשדתך אלא אמרתי בליבי שמא הקדשת את כל נכסיך לשמים. נשבע האדון, שכך היה שהדיר את כל נכסיו כדי שלא יהנה בהם בנו הורקנוס שלא עסק בתורה. אולם לאחר שנמצא פתח לנדרו, חזרו לו כל נכסיו. סיים האדון ואמר, ואתה כשם שדנתני לכף זכות המקום דין אותך לזכות, עכ"ל.

ויש להתבונן נוראות עד היכן מגיעה התביעה לדון לכף זכות. שכן פועל זה עמל ביגיע כפיו במשך שלוש שנים תמימות כדי לפרנס את ביתו, ולא זו בלבד שהאדון פטר עצמו בטענה סתמית של 'אין לי', אלא שגם האמינו בכך אף על פי שידע בוודאות וראה לנגד עיניו שיש לו קרקעות ובהמות ושאר מטלטלים, והעדיף ללמד זכות רחוקה על אדונו ולשוב לביתו ריקם בפחי נפש!

ועתה בוא וראה עד כמה יכול אדם להועיל לחבירו כאשר הוא מלמד עליו זכות, שכן מצאנו מעשה נורא אודות תורתו של רבי מאיר בעל הנס זיע"א בגמ' חגיגה (טו, ב), וזה תוכן הדברים ותרגומם: פגש רבה בר שילת את אליהו הנביא, ושאלו: מה עושה עכשיו הקב"ה. ענה לו, אומר דברי תורה בשם החכמים כולם חוץ מרבי מאיר, מפני שלמד מפי אלישע אחר (שיצא לתרבות רעה). אמר לו רבה ומה בכך, הלא רבי מאיר רמון מצא תוכו אכל וקליפתו זרק. אמר לו אליהו, ברגע זה ממש אומר הקב"ה בני מאיר אומר כך וכו'. **ושוב** הלב משתומם, הלא רבי מאיר האיר את עיני ישראל בתורתו, ועל עוצם גדולתו יכולים להעיד דברי רבותינו - שלא נפסקה הלכה כמותו, מפני שלא ירדו חביריו לסוף דעתו. ועם כל זה, נמנעו בישיבה של מעלה ללמוד את תורתו, עד שבא רבה ולימד עליו זכות, ומיד קיבל הקב"ה זכות זו.

הנה כי כן בעבור מידה זו, מובטח לו לאדם שידונוהו לכף זכות. כי בדרך שהאדם מתנהג כלפי חביריו, כך הקב"ה נוהג עמו. ובכך נבין מדוע החמירו רבותינו כל כך במספרי לשון הרע. שכן המספר לשון הרע לא דן את חבירו לכף זכות ולא היפך בזכותו אלא חרץ את דינו, וכאשר עשה כן יעשה לו.

ידוע ומפורסם עד כמה היה רבי לוי יצחק מברדיצ'וב צוק"ל מלמד זכות על כל אדם מישראל אפילו הרשע ביותר, עד שדבק בו התואר 'סנגורם של ישראל'. ודוגמא לכך במעשה שהיה בעגלון אחד אשר באמצע חזרת הש"ץ נהג לצאת לחצר כדי לשמן את

המש"ך דבר רב העיר במדור "אורות הכשרות"

דבר העורך

השמים פתוחים

כתב בזוה"ק (ח"ג קנ"ב ע"ב): שיוצא כרוז בשמים כל שנה ב"פסח שני". והכרוז אומר: "מעכשיו שערי שמים פתוחים ומי שרוצה ליכנס לראות את השכינה יזדד ויכנס לעבודת ה' יתברך והוא עת רצון גדול מאוד כי בעוד שבעה ימים (מ-י"ד עד כ' אייר) יסגרו שערי שמים".

"פסח שני" מלמדנו כי לעולם שום דבר אינו אבוד, תמיד אפשר לתקן. אף מי שהוא "טמא" או "בדרך רחוקה", ואפילו אם זה "לכם" - שההתרחקות נעשתה מרצונו - גם אז בידו לתקן זאת. כשם שבני ישראל שלא זכו להקריב קורבן פסח הצליחו לחדש את מצוות "פסח שני" בטענה "למה ניגרע", כך גם על האדם לבקש מהקב"ה "למה ניגרע", מדוע לא יינתן גם לדור היתום שלנו להתעלות בתורה כפי שזכו ה"ראשונים כמלאכים" ובאמת ע"י תביעה זו נעשה רעש גדול בשמים והאדם מקבל סיוע גדול ונורא למעלה, להתייגע בתורה, ולזכות ולכוון לאמיתתה של תורה.

בבב"ב שבת קל"ח וזו"ב

הרב עוזיאל אדרי

רב קהילת קודש 'שבטי ישראל' שכונה יא' באר שבע

לוח זמנים שבועי

מדוייק לבאר-שבע

שבת קודש ז' אייר 13.5.17	יום א' טו אייר 12.5.17	יום ב' טז אייר 11.5.17	יום ג' יז אייר 10.5.17	יום ד' יח אייר 9.5.17	יום ה' יט אייר 8.5.17	יום ו' כ' אייר 7.5.17	לוח הזמנים לפי שעון 'קיי'
עלות השחר	4:20	4:21	4:22	4:23	4:24	4:25	4:26
זמן טלית ותפילין	4:28	4:29	4:30	4:31	4:32	4:33	4:34
זריחה - הנץ החמה	5:52	5:52	5:53	5:54	5:55	5:56	5:57
שקיעה	19:31	19:30	19:30	19:29	19:28	19:27	19:26
צאת הכוכבים	19:47	19:46	19:46	19:45	19:44	19:44	19:43
סוף ק"ש לדעת מג"א	8:29	8:29	8:30	8:30	8:30	8:31	8:32
סוף ק"ש להתנא והג"א	9:10	9:10	9:11	9:11	9:12	9:12	9:12

זמני הדלקת הנרות

אחרי-קדושים
ויהי דבר
18:59
19:58
20:49

פרשת השבוע:
הפטרה:
כניסת השבת:
יציאת השבת:
רבינו הם:

אורות הפרשה

מסכת אבות

איזהו גיבור, כובש את יצרו

יש כמה סוגים של שומרים גיבורים: יש שומר העמל תמיד למנוע מן הגנב את זממו; אבל זה אינו שומר טוב: לעולם הוא לא בטוח מפני הגנב. אבל יש שומר, האורב לגנב ותופסו וחובשו בבית האסורים, עד שמכשיו אין לחשוש עוד מפניו. ו"איזהו גיבור" - "הכובש את יצרו", מי שאינו מסתפק בגירושו לבד... (המגיד ממזריטש)

איזהו גיבור, הכובש את יצרו

את יצרו, שלו עצמו, ולא של אחרים... מפני שבדרך כלל בני אדם יש להם רצון וחשק לכבוש את יצרו של הזולת, שיהיה האחר טוב ורוחם, שיהיה השני חרדי וירא שמים...

הוי ריץ למצוה קלה - ובורח מן העבירה

ב"עבירה" לא כתוב "קלה", רק ב"מצוה", למה? כי אכן כך: יש מצוות שהיצר מכביד אותם מאד... ויש מצוות קלות יותר. אבל "עבירה", לעולם היצר הרע מיקל את כובד המעשה בעיני האדם... (רבי יהושע ממונסטרישץ)

ואיך לך דבר שאיך לו מקום

אם אין דבר בעולם שאין לו מקום, מדוע רואים אנו לעתים שצר המקום לבני אדם? השיב האדמו"ר מסדיגורא: מכיון שכל אחד רוצה לתפוס את מקומו של חברו...

שדקוות אנושי רימה

מצינו בגמרא "קשה רימה למת כמחט בבשר החי", כלומר, במידה שאדם זה בחייו עקץ ודקר לזולתו במדקרות לשונו, באותה מדה יענש אחרי מותו ליעקץ ולכאוב מן הרימה. וזה שאומר: "שתקוותי" (מלשון קו המידה ומידה כנגד מידה) תהיה לו הרימה אחרי מותו. (הגרח"צ מבנדין)

כל המקיים את התורה מעוני סופו לקיימה מעושר

מדובר אפילו ב"עוני" רוחני, כלומר, הלומד אף שאינו מרגיש שום הארה וסייעתא דשמיא, סופו ויקיים אותה בעושר ומתוך טעם טוב גדול מאד... (האדמו"ר מסלונים)

והלומד ילד למה הוא דומה

המלמד תורה לילד דומה כמפתח פיתוחים על האבן, והמלמד לזקן דומה ככותב אותיות על גבי החולל... (רבי יציעה הפניני)

הלומד זקן למה הוא דומה - לדיו כתובה על זייר

מחוקק

איזהו זקן שהתנא מדבר בו? אפילו זקן בן שמונים שלא למד מימיו כלום... ובכל זאת, למרות שהנייר כמו מחוקק, הדיו כותבת!! אפילו לימוד פעם יחידה בחיים עושה רושם... (החזו"א)

ואל יבטיחך יצרך שהשואל בית מנוס לך

כתוב ב"אגדת השמד": לרמב"ם: צריך אדם לידע עיקר מעיקרי הדת, והוא, שירבעם בן נבט והדומים לו נפרעים ממנו בין על דברים החמורים כמו על עשיית העגלים וגם על דברים הקלים כמו ביטול עירוב תבשילין וכדומה... שהשייב נפרע מבני אדם על החמורות ועל הקלות... ואומר רבי שמואל מסלונים באגרת לאחד שהתרחק מן הדת, כהאי לישנא: "חובה עלינו להודיע פסק הרמב"ם שאפילו מי שהמיר דתו, לא יטעה ולא ידמה שיתנו לו רק עונש גדול אחד בעד המרת הדת, ומכיון שניתק עצמו מכלל ישראל ופרק עול מלכות שמים, הותרה הרצועה, ומעתה יעשה מה שלבו חפץ. לא. כי הכל יבוא בחשבון ויתמרק ביסורי גיהנום על כל עבירה בפני עצמה, ועל כל פעם שעבר לחוד, עד לביטול נטילת ידים ועל כל ברכה שהחסיר, וכל דנדוד דרבנן שזולזל בו... ומעשה במומר שנכנס לרבנו הגר"א וביקש לשתות. ואמר הגר"א: אל תתנו לו עד שיברך... צחק המשומד: והלא אני ככל הגוים ומותר להם לשתות בלא ברכה? השיבו הגר"א: כאחד הכסילים תדבר! וכי לא תדע, שבהמירך הדת לא נפטרת אף משום מצוה קלה בכל פרטיה ודקדוקיה, והרי אתה כישורא גמור ליענש על כל ברכה שהחסרת? בשמוע המומר דברים מפורשים אלו, נזדעזע והתחרט בלבו, וביקש לחזור למוטב, עד אשר לימים נעשה שוב ישראל כשר ועובד השם.

החכם בעיניו כסיל

כלומר: "החכם בעיניו" - מי שהוא חכם בעיני עצמו, - "כסיל" - הוא כסיל. אבל "החכם" - מי שהוא חכם באמת "בעיניו כסיל" - הוא נראה בעיני עצמו וחושב על עצמו שהוא עדיין כסיל וכך הוא מוסיף ידיעה וחכמה.

עומדים צפופים ומשתחוים רוחים

כלומר, כשי"עומדים" ונצבים בקומה זקופה ובגאווה ח"ו מול השי"ת, אז "צפופים" החיים נעשים בלתי נסבלים. אולם כשי"משתחוים", אם נכנעים מפני ה', אז מיד נעשים החיים "רווחים" טובים ומאושרים.

אורות הכשרות

אופני העגלה כשהוא עטור בטלית ותפילין, כדי שמיד אחרי התפילה יוכל לרוץ לעבודתו. ציבור המתפללים ראה בכך משום פגיעה חמורה - הן בתפילה והן בטלית ותפילין שהיו מתלכלכים בגריז ובשמן... פנו לרבי לוי מברדיצ'וב ושטחו בפניו את מעלליו של אותו העגלון, הייתכן כדבר הזה... תמה הרב בפניהם, והחליט לצאת לראות במו עיניו את הפלא הזה. כמובן שכל הציבור יצא אחריו, תוך כדי ציפייה לתוכחה קשה ונוקבת של הרב כלפי אותו עגלון. אך בהתקרב הרב לבעל העגלה, התכווץ וראה מתגולל עם הטלית והתפילין מתחת העגלה. מיד קם הרב ונשא עיניו לשמים, ואמר: רבונו של עולם, ראה כמה צדיקים הם בניך האוביד, שהרי אפילו כשהם משמנים את אופני העגלה, אינם יכולים להיפרד מהטלית והתפילין!...

22 כרכל אל אלו ומוקד

הרב יהודה דרעי

הרב הראשי וראב"ד באר-שבע

ביאורים במסכת אבות

משה קבל תורה מסיני

למה נפתחת מסכת אבות דווקא ב"משה קבל תורה מסיני"? ללמד אותנו, שגם עיני מוסר ודרך ארץ, גם הלכות ולא רק הלכות, אינם ענין לכל סוציולוג ואיש חברה ומדע: כל אלו נכונים רק כשהם קבלה מדור לדור עד משה רבנו בהר סיני, מפני הגבורה: (מאחי המהר"ל מפראג)

על ג' דברים העולם עומד: על התורה

כמו שאנחנו יודעים, שתחילת הבראה היתה בשביל התורה, כמו שכתוב "אם לא ברית... חוקות שמים וארץ לא שמתיי", כך גם עכשיו שהעולם כבר עומד, זה תלוי בלימוד התורה. ואם ח"ו יהיה העולם רגע אחד בלי לימוד תורה (מקצה לקצה), מיד יחרב כל העולם ויהפך לתוהו! (הגר"ח וולאזין בנפש החיים)

יהי ביתך בית ועד לחכמים

מקום שהוא "בית ועד לחכמים" (שיעור תורה, לימוד וכיוצא ב) - שם יהיה הבית שלך!

ואל תרבה שיחה עם האשה

מעשה בשני יראי ה' (שלימים נעשו שניהם - האדמו"רי"ם מקוצק ומגור) שנסעו בבחורותם יחד, והיו צריכים בדרך לאורך. והנה בדרך מצאו אשה זקנה מוכרת אולרים. נגש האחד ובקש לקנות האולר. המחיר שביקשה היה 4 גרוש, אבל האולר לא היה שווה זאת. הוא ניסה לעמוד על המקח ולקנות ב-3 גרוש... "אחיי" צעק לו חברו, "ואל תרבה שיחה עם האשה" גם כן שווה משה...!!! (ממעיינות)

וקנה לך חבר

מפורסם מאמר הבריות: "שונאים, אתה תקבל בחינם... אבל חבר, צריך לקנות". ומה מחיר הקנין? וכמה משלמים על חבר? - כתב היעב"ץ: "תשבעד מדותיך למדותיו" (תנאים את עצמך לחברך עד שיתכנס לרצונותיו, ותוכל להטיב לו כמו שהוא צריך במקומו), וזה יהיה השלום, עבור קבלת חבר אמיתי! דבר זה מאד חיוני ומעשי בענייני "שלום בית" בין אדם לאישתו.

והיו דין את כל האדם ככה אבות

כל אדם, מתייחס לכל דבר רע שהוא עושה בסלחנות רבה. על הכל יש לו תירוץ, והוא מרגיע תמיד את מצפוניו שלו, למך לדון את אותו מעשה ומדוע... ככה, באותם תירוץ עצמם, מסלונים) את חברו. (האדמו"ר מסלונים)

הרחק משכך רע

תרחק את ה"רע" מלהיות שכן שלך. והא כיצד? אפילו מתגורר בקרבתך אדם רשע, תתאמץ להחזירו בתשובה ותתפלל עליו הרבה, עד שיתרחק ה"רע" משכנותך, וישאר רק ה"טוב" שכן שלך... (הבן איש חי)

אהב את המלאכה

היה אומר רבי ישראל מסלנט: אדם אינו מת מרעב, אלא מגאווה! עבודה זאת אינה נאה לו, ומלאכה זאת אינה יאה לו, ו"זיה לא בשבילי", ו"בשביל זה לא שווה לעבוד", ובסיכום הכל אין לו כסף, והוא בשפל המדרגה, גשמיית ורוחנית, לא בגלל "שאין לו עבודה", אלא בגלל גאוותו...

ושינא את הרבנות

אזהרת התנא היא לשונא את הרבנות, לא את "הרבנים" את בעלי השררה והגאות, את בעלי המשרות הנהגים ברבנות ונותנים לצבור הזיקוק להם את הרגשת הזולזל, תשנא... (רבי יהושע ממונסטרישץ)

הוי מתלמידיו שיל אהרן, אוהב שלום... ומקרבך ליתורה

דווקא שלום שהוא מקרב את הבריות לתורה זהו שלום של אהרן, שאחרי צריך לרדוף... אבל לא ח"ו שלום בין רשעים, שאינו מביא התקרבות לתורה (אלא אדרבא...) זה אינו שלום של אהרן... (האדמו"ר מסלונים)

עשה לך רב - והסתלק מן הספק

הרבה עושים לעצמם "רב" ללכת אחריו, אבל מהרהרים ומסתפקים עליו: "יואלי הפעם הוא לא יודע?..." עשה לך רב, ואח"כ הסתלק מן הספק! תאמין ברב שהוא יודע את מה שאתה יודע "ויתור", והיה סמוך ובטוח שיכול אתה ללכת אחריו: (רבי חיים מסלונים)

על ג' דברים העולם עומד - ועל הדין

לכן, אמר ה"חפץ חיים", אנוהו מוכרחים תמיד לקיים את המצוות בהידור ובחומרא "לפנים משורת הדין", מפני שה"דין" הוא הגבול, והוא ראוי אדם שפניו שהולך ממש בקו הגבול? הלא מתרחקים כמה שיותר, ולפחות מתרחקים קצת, כדי שלא להסתכן!...

אורות ההלכה

חשובות הלכתיות משולחנו של מורינו המרא דאתרא הרה"ג יהודה זרעי שליט"א

הלכות תלמוד תורה

בין בעל יסורים, בין בחור בין זקן גדול. ואפילו עני המחזר על הפתחים או בעל אשה ובנים אשר פרנסתו דחוקה, חייב לקבוע עתים לתורה ביום ובלילה, שנאמר "והגית בו יומם ולילה".

ש - האם נשים חייבות בלימוד תורה?

ת - נשים פטורות מתלמוד תורה, שנאמר "ולמדתם אותם את בניכם" - ולא את הנצרכות להם, כגון: דיני "שמירת שבת כהלכתה", דיני "טהרת הבית והשולחן", דיני "ייחוד וצניעות", דיני "הפרשת חלה ותרומות ומעשרות", הלכות "שמירת הלשון וכו'". ועל כל פנים, אשה המסייעת לבניה או לבעלה ללמוד תורה, שכרה הרבה מאד וחולקת שכר עמהם.

ש - המחזיק בידו ת"ח ומאפשר לו ללמוד תורה - כמעשה יששכר וזבולון האם פטור מללמוד בעצמו?

ת - אמנם גדולה מעלת הזוכה להחזיק בידו ת"ח שילמדו תורה בנחת, מכל מקום אין זה פוטר אותו מללמוד בעצמו איזה זמן ביום ובלילה לפי כוחו וזמנו. ואפילו מי שאינו יודע ללמוד כלל או שאינו יכול מפני טרדותיו, חייב להשתתף בשיעורי תורה לפי יכולתו.

ש - מי חייב בלימוד תורה?

ת - ללימוד תורה היא מצוות עשה דאורייתא, שנאמר "לא ימוש ספר התורה הזה מפיך והגית בו יומם ולילה". וכבר הפליגו מאד רבותינו במעלת מצוה זו, עד שאמרו: שגדול מעלתה יותר מכל המצוות כולן, וגם שכרה גדול יותר מכל המצוות שבתורה, ולא עוד אלא ששקולה היא כנגד כל המצוות החשובות אשר נאמר בהם "אוכל מפירותיהם בעולם הזה והקרו קיימת לו לעולם הבא". והיא תחילת דינו של האדם בשמים - "הקבעת עתים לתורה". וכל העולמות לא נבראו אלא בשביל התורה, שנאמר "אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמתי". ואין לך זכות המגינה על האדם יותר מהתורה, כמו שדרשו בתלמוד "תורה אגוני מגני ואצולי מצלי - מגינתו מפני היסורים ומצילתו מהיצר הרע. והיא מקור כל הברכות, כדברי הכתוב "אשרי האיש וגו' כי אם בתורת ה' חפצו וגו' וכל אשר יעשה יצליח". אולם כנגד זה קמה וגם ניצבה התביעה הנוראה ממי שמבטל עצמו מלימוד תורה, אשר עונשו גדול עד למאוד רח"ל. ומצוה זו שוה לכל נפש מישראל, כל אחד לפי כוחו והשגתו. ולכן חייב כל איש מישראל בלימוד תורה: בין עני בין עשיר, בין שלם בגופו

הילולא דצדיקיא

הילולת רבי מאיר בעל הנס זיע"א

את אצבעו בתבשיל שהיה שם של נבלות וטרפות ומצץ את אצבעו השניה. אמרו הרודפים, כנראה זה אינו רבי מאיר שהרי רבי מאיר אינו אוכל מתבשילי גויים והרפו ממנו ואז יצא משם ברח מהם וניצל.

ש"לום בית

מסופר בירושלמי מסכת סוטה פ"א ה"ד: רבי מאיר היה יושב ודורש בקבלת שבת - לביל שבת בבית הכנסת והאריך מאד בדרשתו. הייתה שם אשה אחת שהמתינה ושמעה עד שסיים וכשבאה לביתה מצאה שהנר כבר כבה. אמר לה בעלה בכעס היכן היית עד עכשיו? אמרה לו, בדרשתו של התנא הקדוש רבי מאיר. אמר לה בעלה בזעם, תצאי מהבית ואין לך כניסה לבית עד שתרוקי בפניו של הרב הדורש. יצאה האשה מביתה, ישבה בצער בחוץ ולא ידעה את נפשה מה לעשות. אמרו לה שכנותיה, בואי נלך איתך אצל הדרשן. צפה רבי מאיר ברוח הקודש את כל המעשה וכשהגיעו אליו עשה את עצמו כאילו תקפו כאב נורא בעיניו ופנה אליהן בבקשה. אולי יש ביניכן אשה היודעת את חכמת הלחישה והרקיקה לתוך העין כדי שעייני יתרפאו? אמרו לה שכנותיה הנה יש לך הזדמנות, לכי את לחשי לך ורקקי בתוך עיניו ותהיי מותרת לבעלך. כשהתקרבה אל רבי מאיר התייראה מפניו ואמרה בחיל ורעדה, רבי קדוש, האמת שאין אני יודעת חכמה זו ללחוש לעין. אמר לה אף על פי כן אני מרגיש שבך תלוי רפואתי בבקשה רוקי בעיני שבע פעמים. לאחר שרקקה בפניו שבע פעמים אמר לה רבי מאיר לכי אמרי לבעלך אתה אמרת לירוק בפני הדרשן פעם אחת ואני רקקתי שבע פעמים. לאחר שהלכה לביתה שאלוהו תלמידיו את רבי מאיר מדוע נתן רבינו לבנות את התורה כל כך הרי היינו מביאים את בן הבלעל הזה ומלקים אותו על חוצפתו. אמר להם רבי מאיר וכי כבודו של "מאיר" גדול יותר מ"כבוד קונו". ומה אם בפרשת סוטה ציוה הקב"ה ששמו שנכתב בקדושה ימחה על המים בשביל להטיל שלום בית בין איש לאשתו, כבודו של "מאיר" לא כל שכן ...

בעל הנס

מסופר במסכת ע"ז דף י"ח: ברוריה אשתו של רבי מאיר הייתה בתו של התנא הקדוש רבי חנניא בן תרדיון. בשעת השמד תפסו מלכות הרשעה את רבי חנניא בן תרדיון כשהוא מקהיל קהילות ברבים ועוסק בתורה ודנהו למוות אכזרי בשריפה ואת אשתו להריגה ואת בתו אחותה של ברוריה לישב בבית הסוהר של בזויים ושפלים. פנתה ברוריה לרבי מאיר ואמרה לו גנאי הוא לי שתשב אחותי הצדקת בבית סוהר נורא זה. לקח רבי מאיר עמו סכום אדיר של שלושה קבין של דינרי זהב ומסר אותם לשומר בית הסוהר ואמר לו הא לך שלושה קבין של דינרי זהב, חצי יהיה לך וחצי תשחד בו את אנשי הביקורות. אמר לו השומר, וכשיכלו אלמדי אותך סגולה בדוקה ומנוסה שתאמר אותה ותינצל והיא "אלהא דמאיר ענני". אמר לו השומר ואיך אדע שסגולה זו מועילה ומצילה? אמר לו רבי מאיר, בבקשה הבה ונבדוק. הנה לפנינו כלבי השמירה עזי נפש הנוראים של בית הסוהר שאוכלים בני אדם. נכנס רבי מאיר לשם והתגרה בהם. הרים צרור אבנים וזרק עליהם. התנפלו עליו הכלבים בחמת זעם. הזדרז רבי מאיר ואמר "אלהא דמאיר ענני" והנה לפתע תיכף נרתעו הכלבים לאחוריהם והניחוהו. כשראה זאת השומר הסכים ושיחרר אותה. לימים נשמע הדבר למלכות וגזרו על השומר מוות בתליה. כשהעלוהו לגרדום וכרכו את החבל על צווארו מיד הזדרז השומר ואמר "אלהא דמאיר ענני". והנה לתדהמת התלוינים נקרע החבל וכך קרה כמה פעמים אפילו שהביאו חבלים חדשים וחזקים. שאלוהו התלוינים כפחד איזה כישוף אתה עושה כשאתה ממלמל. סיפר להם השומר את כל המעשה עם רבי מאיר. המלכות הרשעה רתחה מזעם ופתחו במרדף לתפוס את רבי מאיר, וחקקו את סופת דיוקנו של רבי מאיר על פיתחה של רומי והכריזו פרס כספי גבוה על תפסתו. פעם אחת זיהו אותו הולך ברחוב רדפו אחריו לתופסו. מיד ברח רבי מאיר לתוך מסעדה של גויים וטבל

אהבת חינם

ר' שמעיה נמנה עם חסידיו של רבי ישראל מרוז'ין. אחת בשנה, במועד קבוע, היה נוהג לשים את פעמיו לסדיגורה, שבה שבת הרבי באותה עת, כדי לחסות בצילו. לאחר שהתחמם כמה ימים באור הגדול היה ר' שמעיה שב לביתו בתחושת התעלות רוחנית.

ויהי היום ור' שמעיה נכשל בחטא חמור. לאחר מעשה אחזוהו ייסורי חרטה קשים וכלימה גדולה אפפה אותו. בדרכו שלו ניסה להתנער מהחטא ולשוב למסלול חייו הקודם.

והנה התקרב ובא המועד שבו נהג לנסוע אל רבו. ר' שמעיה התלבט רבות אם לנסוע אם לאו. מצד אחד השתוקק, כמעודו, לראות את הרבי. מצד שני, התבייש להראות עצמו לפני הצדיק, שבמבט קל ידע עליו הכול. לבסוף הכריעה הבושה ור' שמעיה נותר בביתו.

כך נהג גם בשנה שלאחר מכן ובזו שלאחריה. אולם הריחוק מהרבי שגור על עצמו לא אזז בלבד שלא עוררו לתשובה, אלא להפך. חמימות החסידית של ר' שמעיה הצטננה, יראת השמים שלו פחתה ומצבו הרוחני ירד פלאים.

הבושה להיראות לפני הרבי נעשתה מוצדקת יותר מיום ליום. החסיד לשעבר נטש את אזור מגוריו ופרק מעליו כל עול.

חלפו כמה שנים ועדיין אש הגעגועים לרבי בערה בליבו. יום אחד החליט לשים את פעמיו לסדיגורה, ויהי מה. "ממילא איש לא יכירני בדמותי הנוכחית", אמר בליבו.

שמעיה צדק. בלא הזקן, הפאות והתלבושת החסידית ובשל השנים שחלפו, איש מחבריו הרבים לא זיהה אותו. הוא התהלך בסדיגורה יום תמים, צפה מרחוק על הרבי שעדיין אהב מאוד והכול סברו שהוא תייר מזדמן.

עתה, כשנוכח כי אין איש מכירו עוד, החליט שמעיה לעשות עוד צעד אחד קדימה ולהיכנס אל הרבי עצמו. הוא חש דחף פנימי, בלתי-מונבן, לעשות כן.

כשהגיע תורו להיכנס אל הקודש אחז לפתע פיק-ברכיים. במאמץ רב התגבר ונכנס פנימה. "עברתי בעיר ורציתי לקבל ברכת שלום מהרבי", אמר. הצדיק מרוז'ין הביט בו בעיניים טובות. "הסת' ר' יהודי ושמע סיפור נאה", הגיב והחל לספר:

מסודות "אמרי יוסף" הרב יוסף קארו זצ"ל

הילולא דצדיקיא

במלאת ל' שנים לסילוקו לישי"מ של אבינו מורנו ורבנו האדמו"ר הקדוש עט"ר מורנו הרב **רבי יוסף סוסו הכהן** זצוק"ל זי"ע

תקיים אי"ה ככלל שנה אזכרה לזכרו בבית הכנסת "בית יוסף" הנושא את שמו בשכונה ד' **ביום ראשון, י"א באייר (7.5.17)**

בשעה 17:30 נעלה לציונו של מורנו הרב (אוטובוסים מיוחדים יצאו מבית הכנסת הנ"ל)

החל מהשעה 19:45 נתחיל בלימוד משניות ודברי תורה למנוחתו בבית הכנסת **בהשתתפות: רבנים ואישי ציבור** תפילת ערבית וסעודת מצווה

זכות הצדיק רגון בעד כללות ישראל אכ"ר

מסודות "אמרי יוסף" הרב יוסף קארו זצ"ל

יום מיוחד המסוגל לישועות וברכות הציבור הרחב מוזמן לפדיון נפש וסיום מסכת

שיקיימו אי"ה **ביום שני, י"ב באייר (8.5.17)**

הלימוד יחל בשעה 9:30 בבית הכנסת "בית יוסף" ברח' הרב יוסף סוסו הכהן בשכונה ד' בבאר שבע

בהשתתפות: מו"ר עט"ר הרב יורם הכהן שליט"א

בדבר פרטים והעברת שמוות לתיקון ופדיון נפש ניתן להעביר לטלפון: 054-8064490

כיבוד וארחות יוגשו למשתתפים במשך יום הלימוד

זכות מורנו ורבנו עט"ר רגון בעד המשתתפים בלימוד ובתיקון זה

רקב"ה יקבל תפילותינו ברצון, אמן!

מסודות "אמרי יוסף" הרב יוסף קארו זצ"ל

הילולא דצדיקיא

במלאת ל' שנים לסילוקו לישי"מ של אבינו מורנו ורבנו האדמו"ר הקדוש עט"ר מורנו הרב **רבי יוסף סוסו הכהן** זצוק"ל זי"ע

תקיים אי"ה ככלל שנה אזכרה לזכרו בבית הכנסת "בית יוסף" הנושא את שמו בשכונה ד' **ביום ראשון, י"א באייר (7.5.17)**

בשעה 17:30 נעלה לציונו של מורנו הרב (אוטובוסים מיוחדים יצאו מבית הכנסת הנ"ל)

החל מהשעה 19:45 נתחיל בלימוד משניות ודברי תורה למנוחתו בבית הכנסת **בהשתתפות: רבנים ואישי ציבור** תפילת ערבית וסעודת מצווה

זכות הצדיק רגון בעד כללות ישראל אכ"ר

מנוח לנפשו. אף שמניו וגמור היה עמו שלא להשתתף בחתונה, המחשבה על כך לא עזבה אותו לרגע וטרדה את שלוותו. עם רדת הערב עלה על יצועו מתוך כוונה לשקוע בשינה עמוקה עד אור הבוקר.

"אליעזר עדיין קיווה לראות את אחיו בשמחתו. מדי פעם נשא עיניו אל הפתח לראות אם תקוותו התמלאה. כשחלפה שעה ומנשה לא הגיע, התעטפו פניו של אליעזר דוק של עצבות. הבחין בכך הכנר. 'מה לך כי נתעצבת ביום שמחתך?', שאל את אבי הכלה. סיפר לו אליעזר את סיפורו.

"בתום פרק הנגינה הראשון חמק הכנר החוצה ומיהר אל ביתו של מנשה. נקש על הדלת והקיצו משנתו. 'אורח אני בעיר ואין לי מקום ללון בו. התואיל לארחני ללילה אחד?', שאל הכנר. מנשה ריחם עליו והזמין פנימה. לאחר מכן שב ועלה על יצועו.

"התיישב הכנר בפנינת חדרו והחל לנגן בקט"ב-בשקט בכינורו. הצלילים הקריבים פרטו על נימי ליבו של מנשה שקם ממיטתו ופנה לחדר האורח. הכנר ניגן יגוני רגש ונפשו של מנשה הלכה אחריהם שבי. הכנר עבר מניגון לניגון וכשראה מזווית עיניו שמנשה מהופנט לגמרי, קם ממקומו ויצא מהבית בעידור מנגן. מנשה הלך אחריו, שבי בקסם. כך צעדו השניים ברחובה של עיר עד שהגיעו למקום החתונה. כשנכנסו פנימה פצח הכנר בניגון שמח שהפנה אליו מיד את עיניו כל החוגגים. אליעזר הגדהם רץ אל אחיו וחיבק אותו בהתרגשות.

"הקהל כולו התגודד מסיבי והתבונן בהשתוממות במחזה המוזר: אבי הכלה מחבק את אחיו לבוש פיג'מה. הביט אליעזר באחיו וחש במבוכתו. 'אחי היקר', פנה אליו, 'לולא התעקשת, היית בא לכאן מרצונך, במיטב בגדיך, ולא היית מוצא עצמך בחתונת בת' אחיך, לבוש פיג'מה'.

"עד כאן הסיפור", סיים הצדיק מרוז'ין ונותן שמעיה מבט פולח"לב. 'לו הקדמת לבוא בזמן, היה מצבך הרוחני טוב בהרבה וחזונוך הייתה כשל חסיד ירא-שמים. אך אתה התעקשת שלא לבוא לכאן מרצונך, אלא המתנת עד שאמשוך אותך לכאן בחבלי עבותות הגעגועים. הבט עליך וראה לאיזו דיוטה נמוכה הבאת עצמך'.

גל של חרטה עמוקה הציף את שמעיה. הוא הבין שאי-אפשר להסתתר מפני הצדיק. בקושי עמד על רגליו. לך גופו רטט מבכי ועיניו זלגו נחלי דמעות.

"הישאר כאן ואתן לך דרך תשובה", הוסיף הצדיק, "שערי תשובה לא ננעלו ויפה שעה אחת קודם". שמעיה נשאר עוד תקופה ברוז'ין וחזר בתשובה שלמה.

להתפייס. שלח אליעזר שליח מיוחד לאחיו להזמין לחתונה, אך כעסו של מנשה נותר בעינו והוא סירב להמנה.

"אליעזר לא ויתר ושלח אל אחיו שליח אחר. גם אותו דחה מנשה וגם את כל השליחים הבאים ששיגר אליו אליעזר.

"יום החתונה הגיע ומנשה לא מצא

"בעיירה אחת גרו שני אחים, אליעזר נמנשה. שנים רבות שרתה ביניהם אהבה, עד שיום אחד הסתכסכו וחדלו לשוחח זה עם זה. עם הזמן נפערה ביניהם תהום של שנאה שהעמיקה והלכה.

"שנים חלפו והנה עמד אליעזר להשיא את בתו. ערב החתונה נייעור בו מחדש רגש האחוה והוא החליט שהגיע הזמן

המורעות על אהבת הציבור הרחב מוזמן לפדיון נפש וסיום מסכת

בית דין צדק לענייני ממונות
שע"י הרבנות והמועצה הדתית באר שבע נייד: 052-7670510

לרפואת ר' יוסף שלמה בר עליה ורח"ל בת סימי

לרפואת חיה אסתר בת מרים